

at vedtage det Forſlag, ſom beſtändig har været dette Things Forſlag.

Thomſen: Jeg ſkal følge det Exempel, ſom den ærede Ordfører gav, ved foreløbig at være kort i denne min første Udtaleſe om Sagen, forbeholdende mig, derſom der fra den ærede Ordførers Side ſkulde gives mig ſærlig Anledning dertil, da atter nærmere at ſvare. Det vil jo ſes, ſaaledes ſom den ærede Ordfører alt har fremhævet det, at der foreligger to Forſlag til nærværende Sag. Forſkjellen mellem diſe to Forſlag er den, at det Forſlag, for hvilket den ærede Ordfører fremtræder ſom Talsmand, gaar ud paa, at der ſkal tildeles nogle Embedsmænd et viſt Lønningsſtillæg, ſaavidt jeg erindrer, 192 Kr. ſom Maximum aarlig, medens det andet Forſlag, det, for hvilket jeg er Talsmand, ikke alene vil tildele de ſamme Perſoner det ſamme Tillæg, men ogſaa vil tildele de ſamme mindre lønede Embedsmænd et større Tillæg og beſuden gaar ud paa, at der ſkal ydes nogle flere Embedsmænd et Tillæg. De 5 Medlemmer af dette Thing, ſom ere valgte ind i Fælledſubvalget, for hvilke jeg har den Ære at være Ordfører, have ikke været i nogenſomhelſt Eviſl, hvilket af diſe to Forſlag vi ſkulde anſe for det beſte. Det har været os fuldſtændig klart, at det, ſom ſylbigt virkede hen til at opfylde Billighedskravet mod Embedsmændene, maatte under de nuværende Forhold anſes for at være det beſte. Men det Forſlag, ſom vi i og for ſig anſe for at være det beſte af de to, har ſiden igaar ſaaet en ſæregen Betydning derved, at Landſtthinget nu har vedtaget dette, ſaa at Vedtagelſen eller Forfaſtelſen af dette Forſlag eo ipſo er Vedtagelſe eller Forfaſtelſe af ſelve Loven. Det er af Hensyn dertil, at jeg for min Perſon anſer det for rigtig og endnu engang at fremſtille de Grunde, ſom have ledet os, endnu engang at anbefale dette Forſlag til Vedtagelſe her i Thinget og tillige dermed paaviſe, hvor lidet holdbare de Bemærkninger i Virkeligheden ere, ſom ere fremſatte imod det. Fælledſubvalgets Flertal har fremdeles været af den Anſkuelse, ſom jeg ogſaa tidligere har haft Leilighed til at hævde i denne Sag, at under de nuværende Forhold var det i og for ſig det Forſtandigſte og Rigtigſte, om alle Statens Embedsmænd fik et Lønningsſtillæg. Thi de Grunde, ſom tidligere have været udtalte derfor, nemlig at Statens Embedsmænds Lønninger ere faſtſatte paa et langt tilbageiggende Tidspunkt under andre Prisforhold, og at der ikke er blevet Noget af den Reviſion af Lønningslovene, ſom var lovbefaleet, og hvis Forhandling allerede har været i nogle Aar, diſe Grunde, ſom der fra Statens Formueſtatus's Side ikke kan gjøres nogen fornuftig Indvending imod, hvad de Midler angaar, ſom behøves dertil, beſtaa endnu i fuld Kraft, og dertil kommer i Dieblicket en væſentlig Forbyrdelſe af alle Livsforødenheder. Uagtet man

altsaa har anſet dette for at være det principielt Rigtige, har Flertallet dog i Fælledſubvalget beſluttet ſig til at gaa bort fra dette principielle Standpunkt for at viſe Imødekommen ligeoverfor de Anſkueller, ſom have vundet Flertal i denne Sal, og Flertallet har derfor ſtillet Forſlag om, at det Tillæg, ſom ſkal gives Embedsmændene, kun ſkal gives dem, forſaavidt deres Lønninger ikke overſtige 4,400 Kr. Vi gik altsaa bort fra den Forbring, ſom var opſtillet tidligere, at alle Embedsmændene ſkulde have Tillæg; men vi maatte faſtholde, at til Gjengjæld ſkulde ikke færre end de, der hidtil have haft det, ſaae Lov til at beholde det, at altsaa under de nuværende forbyrede Forhold ſkulde ikke nogen af dem, der hidtil have haft Tillæget, komme til at miſte det. Ligeoverfor dette Mæglingsforſlag fremkom fra anden Side intetſomhelſt Forſlag, og der blev ikke fra ſamme Side fremsat nogenſomhelſt poſitiv Grund, ſom kunde tale for den vilkaarlig faſtſatte Grændſe af 2,500 Kr., ſom andre ærede Medlemmer bragte i Forſlag. Derimod ſes det ganſke viſt, at der i Mangel af poſitive Grunde ſenere i Betænkningen er fremsat Indvendinger imod det Standpunkt, ſom Fælledſubvalgets Flertal har indtaget. Den først fremsatte Indvending er den, ſom det ſynes mig, ſplinternye Doktrin, at Lovforſlaget ikke ſkulde betragtes fra de nuværende midt i det løbende Finantsaar tilſtebeværende Forhold, men fra de Forhold, ſom vare tilſtede den 6te Marts iſſor. Jeg kan ikke negte, at jeg anſer en ſaadan Doktrin for at være fuldſtændig uholdbar og mener, at den fuldſtændig ſtrider imod det, der hidtil har været konſtitutionel Praxis. Man har været nødsaget til og vil fremdeles være nødsaget til ved Finantslovene ligesom ved alle finantiſke Forudbevillinger at nøies med de Forudſætninger, ſom man kunde danne ſig om de kommende Aider; men man har altid haft Tillægsbevillingslove og Efterbevillinger, netop for at kunne korrigere de Feil, der i Praxis have viiſt ſig at være tilſtede i de menneſkelige Formodninger, ſom man er gaaet ud fra med Hensyn til kommende Aider. Vil man derfor hævde de Doktriner, der ere fremſatte af de ærede Herrer, og ſkulde man altsaa nu ikke behandle Lovforſlaget efter de nuværende Forhold, men efter de Forhold, der fandt Sted den 6te Marts iſſor, maatte man konſekvent komme til, at man fremtidig aldrig nogenſinde vilde give nogenſomhelſt Tillægsbevillingslov. Dette, tilſtaar jeg, vilde der ikke være nogenſomhelſt Forſtand i, naar ikke Folkethinget ſamtidig kunde ſikre ſig Monopol paa, at dets Medlemmer vilde henhøre til de ſtore Profeter, der havde ſlugt al Klarſeenhed og Forudſeenhed. Den Doktrin, der ſaaledes er ſtillet frem i Begyndelſen af deres Udvilling, er derfor uholdbar. Men ſelv om den havde været holdbar, ſelv om den havde været fuldſtændig holdbar, og ſelv om man altsaa paa Grund deraf kunde ſe